

ρου ληπτῶν ὑπονομεύοντες τὴν οἰκονομικὴν ὑπαρξίν τῆς κοινωνίας ἐμυρίσθησαν οἱ μικρολωποδύται καὶ συνέρρευσαν ἐν Ἀθήναις, ὅπου ἀπετέλεσαν τὰ κατώτερα λωποδυτικὰ στόματα, τῶν ἐν λόγῳ ὁμογενῶν ἀποτελούντων τὰ ἀνώτερα.

Ἡ κυβέρνησις ἐφθάσε εἰς τὸ μὴ περαιτέρω τῆς φιλικῆς ὁρατικῆς ἀπέχουσι τῶν ἐν Αἰγύπτῳ Ἑλλήνων. Ἀπέστειλε ἐκεῖ τὸν ἀπορολογιστικὸν κ. Καζάκην διὰ νὰ σημειώσῃ ἐπ' αὐτῶν εἰς τὴν τσέτουσαν πόσους Ἑλλήνας θὰ φονεύσουν οἱ φυλλάχοι καὶ πόσους φυλλάχους οἱ Ἑλλήνες. Ἀξάνουμ, Λογιώτατο τί γυρεύεις Ἰσταντέρια μέτα;

Πρὶν παραδῶσωμεν τὸν Φάουστ εἰς τὸν Τενεκέ μας ἐννοοῦμεν νὰ τὸν ἀποτενεκώσωμεν ἡμεῖς δι' ὀλίγων βαναύσων λέξεων, διότι ὁ Φάουστ εἶναι μίς τῶν τυφλῶν μουσικῶν ἀδυναμῶν μας καὶ δὲν ἐννοοῦμεν νὰ τὸν βλέπωμεν παραλυτικῶν συρόμενον ἐπὶ τῆς σκηνῆς τῶν Ὀλυμπίων ὑπὸ τὸ σπαχμένο ῥαβδί τοῦ Λαμπρούνα, τοῦ μεταδιδόντος ἐκλαμψίαν εἰς ὅλα τὰ μελοδράματα.

Ὁρακίς εἶναι ὁ λόγος, ὃν ἀπήγγειλεν ὁ κ. Πρασκευάκης εἰς τὰς ἐφετερινὰς ἐξετάσεις τῆς Σχολῆς τῶν ἀπόρων παιδῶν. Εἶναι πρωτότυπος ἐν πολλοῖς καὶ τοὶ τὰ ἠθικολογικὰ αὐτὰ θέματα εἰς τοὺς Ἑλλήνας ἰδίως φαίνονται ξηρὰ καὶ ἀνυποφορὰ. Θὰ ἦτο ὠραιότερος ὁ λόγος οὗτος ἐννέειπον τὰ κρουσταλένα νάματα τὰ ὅποια τὸν παρουσιαζοῦν μουσχεμένον τὸν ῥήτορα πάντοτε καὶ ὡς μετὰ ῥυθμὸν τοῦ ἐπὶ τὴν θάλασσαν τοῦ Φαλήρου προκύψαντα.

Ὁ Τενεκές μας μετ' ἐλαφρᾶς καρδίας εἶδε τὰ πτώματα καὶ τῆς Τραβιάτας καὶ τοῦ Ἀτίλλα τὸν τελευταῖον μάλιστα ἀπὸ τὸν εὖρε νεκρὸν ἤρχισε καὶ

— Ὅχι ἀπῆντησιν, ἀλλὰ νὰ σὲ ἰδῶ, ἂν ἦται θυμωμένη.

— Τὸ πρόσωπόν μου, κύριε, δὲν μοῦ τὸ προστατεύει, βλέπεις, ὁ νόμος, ὡς τὸ ἱερόν τοῦ βασιλέως, καὶ διὰ τοῦτο δύναται ἕκαστος νὰ τοῦ προσάψῃ ὅσα θέλει. Ἀλλ' οἱ ἔχοντες καθαρὸν τὸ μέτωπον δὲν ἔχουν ἀνάγκη τῆς προστασίας τῶν νόμων.

— Ναι, ἀλλὰ σὲ ὑβρίζουν πολὺ χονδρὰ.

— Νόστιμος εἶσαι. Ἡ ὕβρις, φίλε μου, εἶνε πάντοτε ὕβρις, ἥτε χονδρὴ, ἥτε λεπτὴ εἶνε. Ὁ χονδρὸς ὑβρίζει χονδρὰ, ὁ λεπτὸς λεπτὰ. Ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα εἶνε τῆς αὐτῆς ποιότητος.

— Φοβοῦ ὅμως τὰς διαβολὰς καὶ ψευδεῖς ὧσι.

— Φίμωτρον δὲν θὰ θέσωμεν εἰς τὰ στόματα τοῦ κόσμου.

— Καλὸν εἶνε νὰ μὴ δίδωμεν καὶ ἀφορμὰς.

— Τώρα μὲ ὑβρίζεις σὺ χωρὶς νὰ τὸ ἐννοῇς. Κύριε, νομίζω, ὅτι οὐδεμίαν ἀφορμὴν ἔδωκε, ὥστε νὰ καταστῶ ἀξία λιθέλλου.

— Ἐγὼ τοῖς ὑβρίζεις, καὶ ἐπειδὴ βεβαίως δὲν σκοπεύεις νὰ κλεισθῇς στὸ μοναστήρι, καλὸν εἶνε νὰ μεριμνᾷς καὶ περὶ τῆς ὑπολήψεώς σου. Τί θέλεις ν' ἀνακατεύσῃς στὰ πολιτικά.

— Πλὴθὺς νὰ μοῦ δώσῃς συμβουλὰς; Τοιαύτας, δὲ

νὰ τὸν κοροϊδεύῃ παρ' ὅλου τοῦ κανόνα τῆς ἱπποσύνης. Δὲν πιστεύομεν ὅμως ὅτι μετὰ τῆς αὐτῆς ἐλαφρότητος θὰ ἴδῃ ὅχι πλέον τὴν δολοφονίαν, διότι θὰ ἦτο μόνον πραγματικὸν τὸ πρᾶγμα ἀλλὰ τὴν γελοιοποίησιν, τὴν μαστιγώσιν, τοὺς ἐμπαιγμούς, τὸ κώνειον, τὴν χολὴν καὶ τὴν σφουγγαρίαν τὴν ὁποίαν ἔφαγεν ὁ ἀτυχὴς Φάουστ, διότι τοῦ κατέβη, ἀφίσας τὴν μαγειρίαν, τὴν ἀστρολογίαν καὶ τὰ μαθηματικὰ νὰ ἐπιδόθῃ εἰς ζωτὰς μελέτας ἐπὶ τῆς ξανθῆς Μαργαρίτας.

Ἐπὶ τέλους καὶ δὲν καταλαβάνομεν ὁ κόσμος συρρεῖ τόσον πολὺς μάλιστα ὥστε νὰ βρύνεται τις νὰ τὸν βλέπῃ. Δὲν εἶνε δυνατόν νὰ ἀντικατασταθοῦν λοιπὸν δύο τρεῖς γελοῖοι ὑπὸ προσώπων μᾶλλον ἀνεκτῶν; Τί θὰ σοῦ κάμῃ αἰὰ καὶ μόνῃ πριμαντόνα, ὅσα καὶ ἂν γνωρίζῃ νὰ περισφίγγῃ τοὺς στατήρας τῆς σαρκὸς καὶ τῆς ἡλικίας τῆς ἐντὸς παρθενικῆς περιβολῆς Μαργαρίτας; Πρέπει τάχα καὶ εἰς τὰ θέατρα νὰ ἐφκρμόζηται ἡ μέθοδος τῶν ξενόδοχων, οἵτινες σοῦ πέρνουν τὰ φράγκα καὶ σοῦ δίδουν ἀντὶ κρέατος στυπία καὶ ἀντὶ ἰχθύων ὀδωδότας Λαζάρους;

ΑΣΤΕΙΑ ΦΑΛΕΞ.

— Ὅταν εἰς λαὸς δὲν ἐννοεῖ νὰ ἐκτιμῇ τὸν καλὸν ἄρχοντα, ὅπως φιλοτιμῇ τὸν διάδοχον, ἢ νὰ τιμωρήσῃ διὰ φανερᾶς περιφρονήσεως τὸν κακόν, ὅπως παραδειγματίσῃ, ὁμοιάζει τὸν μὴ ἐννοοῦντα τὴν δύναμιν τοῦ βουὸν καὶ εἶναι ἄξιος νὰ τεθῇ εἰς ἄστρον.

Φαλές.

— στυχῶς, δὲν ἀγοράζω, ἔχω πολλὰς καὶ τὰς πούλῳ εἰς τὴν τιμὴν τῶν χωρὶς ἐκπεσόν.

— Αὐτὴ ἡ οἴσις εἶνε ποῦ σὰς χαλᾷ.

— Κῆδεσαι, παρατηρῶ, πολὺ τῆς ὑπολήψεώς μου. Δὲν ἐπιθυμῶ μετὰ τῶν ἄλλων μεριμνῶν σου νὰ προστεθῇ καὶ ἡ περὶ ἐμοῦ φροντίς. Ἄς νὰ μὴ.

— Ἐννοεῖς νὰ ξεθυμάνῃς εἰς ἐμέ;

— Ἐγώ; Θὰ ἦμην πολὺ ἀγροῖκος.

— Ἐπιθυμεῖτε νὰ σὰς ἀπαλλάξω τῆς παρουσίας μου;

— Ὅπως ἀγαπᾶτε. Δὲν σὰς διώκω.

— Ὁ τρόπος σας.

— Αἱ τοιοῦτος εἶνε πάντοτε. Τὸν γνωρίζεις.

— Τὸν ἐσπούδασα, εἶπε μᾶλλον, ἀλλὰ σήμερον μοῦ φαίνεται πολὺ τραχύς.

— Θὰ ἐκτραχυνθῇ ἀκόμη. Καλὸν εἶνε νὰ μὴ βγῇ κατενὸς τὸ ὄνομα. Δὲν βλέπεις τὸν Καρύδη. Καὶ εἰς τὸ εἰκονοστάσιον τῆς ἀγίας Εἰρήνης ἂν τὸν κολλήσῃς, ὡς ἄγιον, Καρύδη πάντοτε θὰ τὸν λέν. Οὐκ ἔστι ἐπανόρθωσις δι' ἐκείνους ποῦ πάρουν μιὰ φορὰ τὴν κάτω βόλτα. Ἐγὼ τὸ αἰσθάνομαι δὲν εἶμαι γυνή, οὐδέ θὰ ζήσω ποτὲ ὡς τοιαύτη, δὲν ἐπιθυμῶ δὲ ν' ἀδικήσω καὶ τινα. Σαῖς εἰσθε νέος καὶ ὡς τοιοῦτος δὲν θέλετε φίλος, ἐπιζητεῖτε ἐρωμένους. Ἀτυχῶς δὲν δύναμαι νὰ σὰς συστήσω τοιαύτας, βεβαιωθῆτε ὅτι ἂν τὰ εἶχαμε καλὰ μετὰ τὴν Ἀφροδίτην